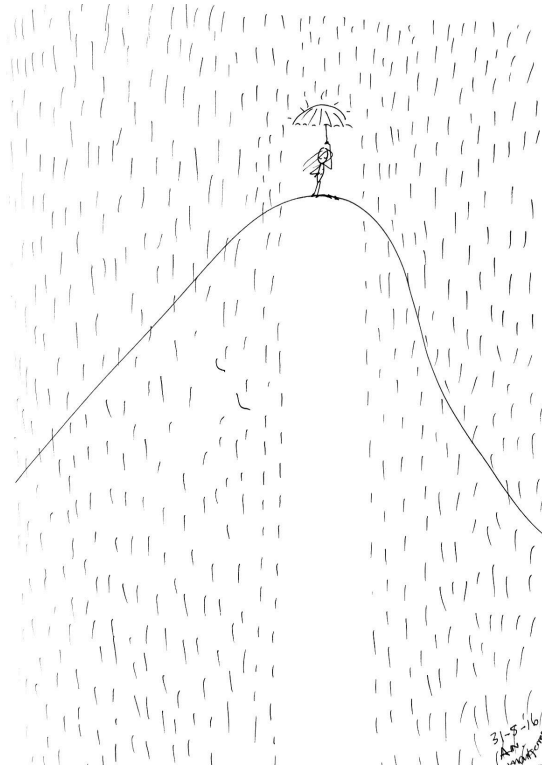

Screaming from the top of a mountain...

Nu heb ik al jaren een verlangen om een keer boven op een berg te gaan staan en mijn longen uit mijn lijf te kunnen schreeuwen. Waarom ik dat heb weet ik niet, maar het is een verlangen om op een bepaalde manier tot het uiterste te gaan of zo iets.. Net zoals eens heel erg goed boos worden.

Ik kan wel boos worden, zeker op mijn vriend als we ruzie maken, maar dat blijft meestal een onbevredigend boos, omdat het helemaal niet fijn is om ruzie te maken met mijn vriend. Nee ik heb het over het weg schreeuwen van een knagend gevoel dat ik me niet helemaal geef, of uit, en dat ik altijd ergens tegen aan loop te hikken en nooit tot het uiterste ga.

In mijn werk als kunstenaar werk ik al een tijdje aan een project rond heilige bergen. Hier doe ik onderzoek naar het onveranderlijke van deze oude plekken in contrast met de snel veranderende wereld er om heen. Om de bergen goed te kunnen ervaren gebruik ik ze voor een bepaalde periode als mijn woon en werkplek. Nu zou je denken, "nou dan heeft ze daar toch een bergtop waar ze eens lekker los kan gaan?". Maar nee zo werkt dat niet.

Het is niet eens in mij opgekomen om hard te gaan schreeuwen op de plekken waar ik werkte. Gek eigenlijk, hoe zit dat dan met dat verlangen?

Een half jaar geleden kreeg ik een atelier bezoek van een voormalig museum directrice waar ik altijd goed contact mee heb. We bespraken mijn werk weer eens en dat kan best confronterend zijn. Ze is nogal eerlijk..

Het feit dat ik mezelf voor mijn gevoel inhoud, zag ze terug in mijn werk. Zo zijn goede museum directrices, die zien dat. En ze zei tegen me, Antoinette je werk is goed, maak je niet druk en begin niet steeds op nieuw met zoeken. Wordt eens één keer goed boos en zet gewoon neer wat je wilt laten zien. Je bent er bijna maar je houdt je een beetje braaf in .

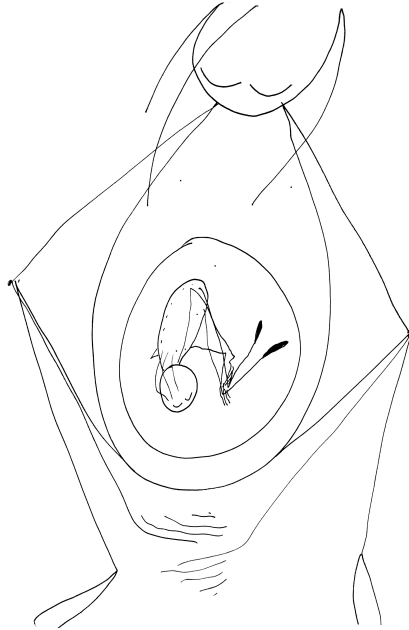
Braaf? Wie ik? Shit dat is echt het laatste wat ik wil horen. Waarom doe ik zo braaf terwijl ik dat helemaal niet ben? Waarom houd ik me in? Waarom doe ik zo netjes?

Wat ze zei over dat boos worden klopte helemaal. Dat was precies mijn verlangen om de longen uit mijn lijf te blèren op die top van een berg. Iets wat ik maar niet kan bereiken.

Wat ik haar tijdens het gesprek niet vertelde was dat ik net zwanger was. Maar iets in mij zei, 'hier ben ik, hier is het moment om eens goed boos te worden'.

Naarmate de zwangerschap vorderde welde ook dat gevoel van boosheid op. Het werd uitvergroot en ik zocht daarvoor ontlading bij therapeuten en had goede gesprekken waar ik eens flink huilde, maar het ging niet helemaal weg. Weer niet tot het uiterste gaan... super frustrerend!

Het voelde alsof ik al mijn hele leven mijzelf liep in te houden en dat ik daar nu klaar mee was en dat het er uit wilde. Er groeide natuurlijk ook nog iets anders in mij, iets wat er ook uit wilde en ik vond het bijzonder dat deze twee aan elkaar gelinked leken te zijn.

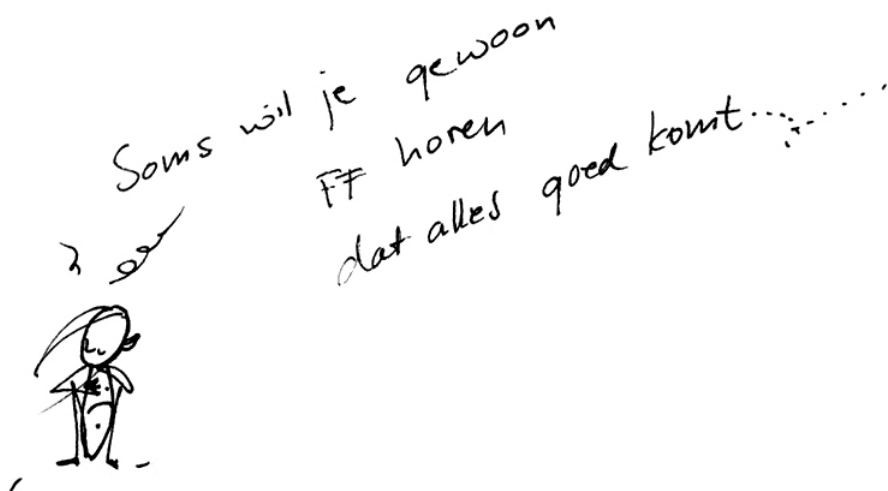
Zo voelde ik naarmate de zwangerschap vorderde dat mijn bevalling wel eens het moment kon zijn waar ik alle woede eruit ging gooien. Dat idee schrok me af, jeetje wat nu als ik me helemaal laat gaan?

Dat kan toch niet? Wat moeten de burens dan wel niet denken? En de vroedvrouw?

Er zit zoveel woede in mij dat wordt een ramp! En die arme baby die krijgt de schrik van zijn leven.

Ik maakte snel nog een aantal afspraken met therapeuten, en lieve mensen die mij probeerden te openen en mijn boosheid naar buiten wilden laten komen. Maar het lukte nooit helemaal. Ik durfde gewoon niet, bang dat er dan iets heel ergs zou gebeuren. Het idee dat ik me niet helemaal mocht laten gaan hing in denkbeeldige neon letters voor mijn ogen.

De negen maanden vlogen voorbij. En toen ik 10 dagen overtijd was begon ik wel zenuwachtig te raken. Ik kon mij niet ontspannen en het lukte me niet om naar binnen te keren en mij over te geven aan dat wat er moest gebeuren. Mijn lijf wilde het nu graag overnemen en dat beangstigde mij. Ik had de drang om helder te willen blijven en een beetje de controle vast te houden.

Ik zocht raad bij mijn vroedvrouw en die gaf mij een ouderwetse pure joint en een paar druppeltjes Mariaolie. Wat dat was wist ik niet maar ik vertrouwde haar blind en likte braaf de druppeltjes van haar hand. Na enkele uren begon de wereld te draaien en ik keerde mij helemaal in mijzelf. Ik was stoned en liet eindelijk de buiten wereld en mijn drang deze te controleren los.

Een hele middag heb ik lekker liggen spacen op bed. Als ik dat van te voren had geweten had ik vriendelijk bedankt voor de druppeltjes Mariaolie, maar nu was het toch al gebeurd en ik kon niet anders dan mij er aan overgeven.

Het besef dat ik een control freak ben drong tot mij door en ik begon een heel gesprek met mijzelf. Over mijn angsten en hoe ik dit kon loslaten en dat ik de bevalling aan kon. Dat ik gewoon naar mijn ademhaling moest gaan en dat deze mij er door heen zou helpen. Wie die stem was weet ik niet, een soort van moederlijke IK. Samen met mijn vriend Gertjan rookte ik op het balkon s'avonds ook nog even de joint op en daarna viel ik helemaal relaxed in slaap.

En ja hoor, de volgende dag begonnen de weeën. Mijn lichaam nam het langzaam over van mijn brein en ik liet de golven van pijn over mij heen komen. Het kwam op zetten tijdens het koken en ik nam telkens de keuken deur om mijn lichaam aan te hangen om de pijn weg te strekken. Maar wat er ook nog gebeurde was dat ik het geluid toe liet wat er bij hoorde. Auuuuuuw!

En de weeën werden steeds erger en zo ook het uiten van de pijn. AUWWWW!!

Langzaam verzonk ik in mijn lichaam en liet haar het werk doen, ik deed mijn mond open voor de ontlading en liet eruit rollen wat er uit wilde komen. AUWWWW!!!, FUCK!!!, IK KAN HET NIET!! IK GA DOOD!! WIE HEEFT DIT BEDACHT???, GRAAHWW. Alles kwam eruit en ik stond daar dus plotseling heerlijk boven op mijn eigen berg de longen uit mijn lijf te schreeuwen en mijzelf eens ongeneerd te ontladen.

Na zes uur kwamen de laatste persweeën, AARDE!! AARDE!! schreeuwde ik heel hard en toen kwam het hoofdje eruit. In die laatste perswee heb ik het allerlaatste beetje boosheid wat ik nog had mee laten vloeien met het bloed. Weg d'r mee. En daar was Lotus, onze dochter. Ze hapte naar lucht schreeuwde vrij haar eerste schreeuw op aarde en ik voelde me zo zó opgelucht.

Ik had het gedaan. Nooit gedacht dat ik dit zou kunnen.

